

ønskede Ændring indført i Forslaget. Det har der ikke været Tid til, og derfor maa jeg gaa den Vej at stille et Underændringsforslag og søge at motivere det paa bedst mulig Maade.

For at motivere det er det nødvendigt for mig i korte Træk at skildre, hvorledes hele denne Sag er rejst fra først af, og hvorledes den har udviklet sig til denne Dag. Det er nemlig nødvendigt, for at ærede Medlemmer kunne forstaa, hvorfor det er uretfærdigt baade overfor Mejeriforeningerne og overfor Konsulent Hegelund, at nedsætte dette Beløb med de 1,000 Kr., jeg har omtalt. Det var Landboforeningerne, der først, endnu før Mejeriforeningerne overhovedet blev dannede, tog den Sag op at faa en bedre Malkning gennemført overalt. At det er en Sag af stor Betydning, behøver jeg ikke her at fremhæve, det er noget, der er erkendt af alle. De søgte at fremme Sagen ved Præmiemalkninger omkring i Landkredsene, paa Herregaarde, ved store Stalde, og hvor Lejlighed dertil kunde byde sig. Det viste sig i Aarenes Løb, at disse Præmiemalkninger vare ganske forfejlede, og at de ikke i nogen Henseende opfyldte deres Formaal; det viste sig, at de paagældende Malkere, som mødte frem til Præmiemalkninger, Aar efter Aar begik de samme haandgribelige Fejl, og at de ikke i nogen Maade blev dygtige Malkere, fordi de havde deltaget i disse Præmiemalkninger; de forstode ikke den Kunst at malke, de modtog ikke Undervisning, der blev ikke foretaget Rettelser af de begaaede Fejl ved de Præmiemalkninger, der fandt Sted. Følgen var, at der i 1899 i Mejeriforeningerne fremkom den Tanke, at naar man nu var kommen til Kundskab om, at man ikke ad denne Vej kunde fremme en god Malkning, saaledes som man ønskede, var intet naturligere end at søge at give de paagældende en saadan Undervisning i Kunsten at malke, at de kunde aflægge de Fejl, de begik, og lære at malke paa rette Maade. Det medførte, at der af de jydsk Mejeriforeninger blev bevilget en lille Sum til at afholde saadanne Undervisnings- eller Malkekursus, som de senere blev kaldte. Det første afholdtes den 2. April 1900. De Vanskeligheder, som mødte Mejeriforeningerne ved denne Sags Gennemførelse, vare ikke faa. For det første var det vanskeligt at faa tilvejebragt et Materiale, et Kohold, en Stald, der egnede sig til Benyttelse ved Undervisning, men den største og næsten uovervindelige Vanskelighed laa deri, at der i hele dette

Mejeriland, Danmark, neppe fandtes en eneste Mand, der var i Besiddelse af saadanne praktiske og teoretiske Kundskaber og en saadan Færdighed, at han kunde paatage sig at vejlede nogen i Malkekunsten.

Efter mange Vanskeligheder og Overtalelser lykkedes det endelig at formaa Dyrslæge Hegelund i Skovby til at paatage sig Undervisningen ved dette første Malkekursus. Som opfødt paa Landet havde han deltaget i Malkearbejdet fra sin tidligste Barndom, havde altsaa praktisk Kendskab dertil, og som Dyrslæge havde han ogsaa de fornødne teoretiske Kundskaber og var i Stand til at kunne meddele Elever den fornødne Undervisning. Dette første Kursus efterfulgtes af flere. Det viste sig, at der rundt omkring i Jylland var mange unge Mennesker, der gerne vilde med paa Ladelund Landboskole, hvor Kursuset blev afholdt, og modtage den Vejledning, som der kunde faas. Resultatet blev da, at de jydsk Mejeriforeninger, efter at det var godtgjort, at der var en Trang til Stede blandt de unge Mennesker og Befolkningen overhovedet til at modtage Undervisning og Vejledning i Malkning, antog Dyrslæge Hegelund i Skovby som Foreningernes Konsulent og Malkekærer med en Lønning af 5,000 Kr. om Aaret. For de fleste vil det maaske synes et højt Vederlag, Dyrslæge Hegelund saaledes modtog for denne Lærergerning, men det er det i Virkeligheden slet ikke. Dyrslæge Hegelund var paa det Tidspunkt Indehaver af en af de største Dyrslægepraksis'er, der eksisterer i Jylland. Hans aarlige Indtægt var i de Aaringer mellem 7,600 Kr. og 8,200 Kr., og det var kun efter indtrængende Forestillinger, at han overhovedet indlod sig paa at gaa i Mejeriforeningernes Tjeneste; det var kun af varm Interesse for Sagen, at han overtog denne Post, der for det første betød for ham en betydelig Nedgang i hans Indtægt og for det andet betød for ham et anstrengende Arbejde gennem flere Aar. Mejeriforeningerne gik derefter til Staten og ansøgte om Tilskud til Konsulent Hegelunds Løn af den almindelige Bevilling til Husdyrbrug-Konsulenterne. Man fik et afslaaende Svar; man kunde ikke faa noget Tilskud hertil, da Dyrslæge Hegelund slet ikke var Husdyrkonsulent, men Specialist. Landboforeningerne gik saa ogsaa til Staten for at faa en højere Bevilling til Landbrugssagens Fremme i Almindelighed, og den daværende Bevilling paa 6,500 Kr. blev forhøjet til 14,000 Kr., hvoraf de 4,000